

Toplulukçu' cemaatçi anlayıştan kurtulamamış bir toplumda yaşıyoruz. Kuşkusuz bu kurtuluşu gerçekleştirememenin dertleriyle birlikte. Batıda aydınlanma, ahlak ve hukuk alanlarını, din alanından ayırmış, bireyciliği geliştirmişti. Türk toplumu aydınlanma evresini hiç yaşamadı. Bugün de tam anlamıyla yaşamış değil. Ucun ucun yaşamakta. Bu

kültürel gecikmişlik yüzünden bir türlü laik düzene geçilemiyor. Toplumumuz, bu alanları iç içe yaşıyor. Ne resmi dil, ne hukukun ne de askerliğin dili bile sözcüğün tam anlamıyla laik. Geleneklerin önce güçlü, köklü olduğu bir toplumda söz konusu alanların bir çırpıda ayrışması beklenemez elbette.

Bu durum, demokrasi anlayışımızı da biçimlendiriyor. Bireycilik yerine toplulukçuluk cemaatçilik, kurumsallaşmış. Değerler dizgesinin odağında birey yok. Topluluk var. Herkes aklından gönlüyle bağlı bulunduğu topluluk için, sadece kendi topluluğu için demokrasi istiyor, eşitlik istiyor, zenginlik istiyor. Kendi topluluğunu yanılmaz suç işlemez insanlardan oluşmuş görüyor, gözü kapalı kolluyor. Kusurlarını, kirli çamaşırlarını örtbas etmeye çabalıyor. Kendi topluluğundan biri konuştu mu, yazdı mı ya da tavır aldı mı, sorgulamadan onu sonuna dek inatla, ölesiye savunuyor. Hem de gözü kapalı "Doğru mu, yanlış mı?" süzgecinden geçirmeden, önyargı çapaklarından kurtulmadan, bu öğretilikleri tarazlamadan. Kendi topluluğunu sürükleyen önderlere de bir "mümin" kıvamında inanıyor. Yeni bir anayasa mı yapılacak kendi topluluğuna göre içerik ve biçim belirliyor. Özetle dünyanın uç demokrasiye, hiper - demokrasiye hazırlandığı bir dönemde hiç kimsenin, hiçbir topluluğun sıradan ve yaşanan demokrasi ile bile yıldızı barışık değil, ülkemizde. Bu yüzden doğallıkla kişinin hem kendisi, hem de ülke yitiriyor. Bunun ayırımında değil, çoğu insanımız.

Sadece bir avuç aydın, herkes için demokrasi diye çırpınıyor, bu yola girenleri kim ve hangi güç ya da parti olursa olsun destekliyor.

Türkiye de siyasi tıkanıklık ta aynen böyle.

Giderek her alanda ağırlaşan sorunların varlığıyla, her kesim ve birey üzerinde hissettirmektedir.

Ülkemizde siyasi tıkanıklığın toplumun tüm kurumlarını işlemez hale getirecek boyutlara ulaşması ve çıkış yollarını kapatması diğer konuları ister istemez ikinci plana itmektedir. Türkiye'nin içine sürüklendiği laik olanlar/olmayanlar, Kemalistler ve diğerleri gibi yapay olarak yaratılan ve topluluğumuzun gereksiz bir biçimde kamplara bölünmesine yol açan tartışmaların dışına çıkarak ülkemizin temel sorunlarına çözüm aranması konusunda tartışma açmak iyi bir fayda değildir.

Geleneksel devlet anlayışımızdan kaynaklanan bir tutumla sicil katılım, örgütlenme ve denetim kısıtlandığı bir ortamda oligarşik bir yapılanma gösteren siyasi partiler iktidarın sağlayacağı devlet olanaklarını yandaşlarına dağıtmayı amaçlayan birer örgüt haline gelmişlerdir. Siyasi otoritenin merkezde toplanmış olması, merkezi idarenin yetkilerini ve çekiciliğini daha da artırmıştır.

Türkiye de devlet - vatandaş ilişkilerindeki anlayışın değişmesi ile halkın demokratik katılım ve denetimi sayesinde tüm kurumlarıyla " hesap sorulan - hesap veren" devletin ortaya çıkmasıdır. Kalın Sağlıcakla!